

JINDŘICH KULHAVÝ: TAK JAK SE KDE ŽIJE?

- CZ24 News | 31. ledna 2021

EVROPA: Uplynulý týden jsme věnovali dalšímu covidovému běsnění v Evropě zažívaném na vlastní kůži. Situace je ve všech státech podobná, vytahují na nás nové mutace, jsou problémy s očkováním a naštvanost lidí stoupá, plno lidí včetně zdravotnického personálu vakcinaci odmítá. Napříč Evropou.

Situace je v mnoha oborech katastrofální. Hoteliéři, vlekáři, hospodští, barmané a provozovatelé diskoték, koncertů, umělci nevystupující v Ulici, část obchodníků a služeb, cestovní kanceláře, autodopravci v oblasti přepravy osob, letecké společnosti, půjčovny aut, lyží, zážitkové a reklamní agentury, provozovatelé bazénů, posiloven a dalších sportovních středisek, autoservisy, čističi interiérů v autech, dalo by se pokračovat dále. To jsou profese, které momentálně mizí a končí často s obrovským dluhem. A nejen u nás. Podobný přístup jako česká vláda mají i ti ostatní evropští lídři. Vymazání milionů lidí z pracovního procesu je pro dotčené naprostou katastrofou. Zoufalí lidé dělají neméně zoufalé činy, takže se nemůžeme divit, když se majitelé restaurací bouří a otvírají své podniky i přes pochybný zákaz jdoucích z vlády. Podobně podporujeme majitele vleku, který jej spustil, protože musí zaplatit faktury za energii, kterou spotřeboval při udržování areálu v provozuschopném stavu poté, co vláda slíbila uvolnění v oblasti provozování skiareálů, aby to vzápětí neudělala.

Všichni tito „rebelové“ mají totiž i se zavřenými provozovami náklady. Platí nájmy, energie, odvody za nepropuštěné zaměstnance, daně, restaurace navíc přišly již několikrát o znehodnocené zásoby potravin. Je zima a nelze odejít z podniku, zhasnout a zamknout, poté se do něj vrátit, až se vláda rozhodne povolit na nějakou dobu zase otevřít. Bez údržby, topení a vynakládání prostředků by došlo k nevratným škodám. Takže i uzavřené podniky, areály a firmy odčerpávají stále další finanční prostředky, z nichž značná část končí mimo u dodavatelů energií a vody také v kapsách státu. Navíc většina podnikatelských subjektů v postižených segmentech už utratila své rezervy a dostává se do situace, kdy nezbývá na prostý život.

I v případě, že by ze dne na den vláda ukončila všechna opatření, zůstanou nám tu na dlouhou dobu pomníky v podobě odstavených autobusů, uzavřených cestovek, restaurací, možná vypuštěných bazénů a vypnutých i poškozených sněhových děl a vleků. Stát nic kompenzovat nebude, protože není z čeho. Režie státu je totiž obrovská a závislá na tom, kolik vyberou jeho úředníci na daních. A to letos bude mnohem méně, protože hlavní plátce si vláda zlikvidovala. Zahraniční a nadnárodní společnosti nepomohou, ty svůj loňský obrovský zisk vyvezou opět ven. Přitom platy svým zaměstnancům stát, byť často dělají úplně... nic, vyplácí nadále a často v plné výši, přičemž na odměnách si například vládní úředníci vyplatili loni rekordní částky.

Spirála se roztočila. Přestože stoupají ceny nemovitostí, už se objevili obchodníci nabízející odkupy za poloviční cenu. To se týká i komerčních prostorů a středisek. Opět to směřuje k rozevírání nůžek, byť zarputilost těch, kteří dlouhé roky budovali své firmy, je tentokrát velká a někteří jsou skutečně ochotní jít do boje se samotným státem, kterému velí takoví grázlové, jakými Babiš, Prymula či Blatný jsou. Devastace způsobená zbožtěním covidu se však dotýká dalšího fenoménu, kterým je naprosto znuděná mládež. Život bez pravidel a řádu ji vyhání do ulic, do náruče internetových her, místo do školy a na hřiště je zavádí do naprosté rezignace ke snaze jít dál. Brigády pro ně nejsou, protože uchazečů o práci je přebytek a není kde se zapojit do pracovního procesu. Sociální život bez možnosti živých setkání je tak soustředěn na mobilní telefony a počítače, přičemž distanční výuka je skutečně nekvalitní náhražkou vzdělávání. Rok a půl bez škol se musí někde projevit a dopad nebude příjemný.

V Rakousku a Švýcarsku se lyžuje, školy jsou ve většině Evropy v provozu. Restaurace jsou zavřené skoro všude, ovšem za výdejními okénky především fastfoodů je plno a lidé jedí na ulicích, ve vestibulech, v běhu po obchodním středisku. I ta jsou otevřená, jen počet zabeđených prodejen po krachu majitelů má stoupající tendenci. Roušky se staly standardem stejně, jako snaha je co nejrychleji sundat po opuštění společných prostor, třeba obchodů, pump či hromadné dopravy. Jako u nás, i jinde jsou vyděšení jedoucí sami v autě s rouškou třeba i po dálnici, nebo normální, kteří ji považují za zlo, které ničemu nepomáhá. Alarmující je obrovské množství roušek poházených po zemi, dokonce se objevují i na pláži vyplavené mořem. Pokud jsou údajně tyto roušky plné virů, pak by kašlali i delfíni. Jinak například na Azurovém pobřeží je lidí venku na promenádách plno, většinou bez roušek a užívajících si čerstvého vzduchu. To samé na alpských svazích mimo Itálii a Francii, tam jsou však vidět aspoň běžkaři.

Devastace života je zjevná po celé Evropě. Nejvíce trpí mezilidské vztahy. Třeba v Německu vláda doslova vyzývá k udávání sousedů a cizích lidí, dělají li něco v rozporu s nařízeními vlády. Přitom protizákonnost řady opatření je evidentní a většinou by tato u soudů neobstála. Covid nás vrací do totalitní doby, Němce do období existence gestapa a před 2.světovou válku. Bonzáctví je v Německu podporováno dlouhodobě, připomeňme si nahlašování řidičů telefonem za to, že se žalobníkovi nezdá způsob jízdy nahlašovaného v souladu s vlastní představou. To samé zažijete ve Švýcarsku či občas v Rakousku. Zůstaneme li u nás, nejsme výjimkou a policie často jedná na základu anonymního udání. Až sem jsme se po třiceti letech údajné demokracie dostali. Takže jak kde se žije? Je to na zvracení.

Autor: Jindřich Kulhavý

Zdroj: <https://pravyprostor.cz/>